

Arrest

nr. 81 443 van 21 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANDE CASTEELE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op X.

Op 12 december 2009 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 4 april 2011, met kennisgeving op 11 mei 2011, verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.12.2009 werd ingediend door:

B.O., M. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Marokko

geboren te Tanger op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Hoewel betrokkene niet letterlijk aanhaalt dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, wordt deze aanvraag toch bekeken in het licht van deze vernietigde instructie. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen bij aanvragen die werden ingediend tussen 15 september en 15 december 2009.

Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, geïntegreerd zou zijn, de Nederlandse taal zou leren en een basiskennis Nederlands heeft en werkbereid is, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. De elementen met betrekking tot zijn lokale verankering kunnen bijgevolg niet in betrokkene zijn voordeel weerhouden worden.

Verder toont betrokkene niet aan dat hij zich in een andere prangende humanitaire situatie bevindt zoals bedoeld in de vernietigde instructies van 19.07.2009.

Betrokkene haalt aan dat hij op jonge leeftijd naar België is gekomen en dat hij vervreemd is van zijn land van herkomst, doch betrokkene verbleef ruim 13 jaar in Marokko zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Ten slotte dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet hoeft terug te keren naar Marokko. Hij dient enkel het Schengengrondgebied te verlaten en kan zich, indien gewenst, wenden tot een derde land. Echter indien betrokkene alsnog wenst terug te keren naar Marokko, staat het hem vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen toekomst meer heeft in Marokko niet aanvaard worden.

Wat het inroepen van artikel 8 van het E.V.R.M. betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Het louter voorleggen van een verklaring van de persoon waarop betrokkene zich beroept, heeft immers geen voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het E.V.R.M.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het middel luidt als volgt:

“1.

Er zijn wel degelijk redenen aanwezig om verzoeker toe te laten in het Belgisch Koninkrijk te verblijven.

Ten bewijze van zijn nationaliteit brengt verzoeker zijn paspoort naar voor.

(stuk 1)

2.

Sinds het jaar 2004 verblijft verzoeker in België bij zijn zus en schoonbroer en is op die manier geïntegreerd in de Belgische samenleving.

Dat een terugkeer naar Marokko voor verzoeker rampzalig zou zijn nu hij volledig vervreemd is aan het land en artikel 8 EVRM zou schenden nu ook verzoeker recht heeft op een familieleven.

Verzoeker is opgegroeid in België bij zijn zus en schoonbroer. In Marokko heeft verzoeker geen familie meer nu hij reeds jarenlang geen contact meer heeft met zijn ouders (meer dan 7 jaar!!) en dan ook volledig vervreemd is van deze personen.

3.

Verzoeker heeft zich ingeschreven voor een cursus Nederlands en is ondertussen de basiskennis van de Nederlandse taal machtig.

(stukken 3 en 4)

In casu is aldus een pragende humanitaire situatie aanwezig daar verzoeker op jonge leeftijd naar België is gekomen en vervreemd is van zijn eigen land waar hij aldus geen toekomst kan opbouwen!

Verzoeker heeft verklaard bereid te zijn te werken en heeft zich ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB.

(stuk 5)

4.

Dat het voor verzoeker evenwel niet gemakkelijk is werk te vinden nu hij niet gemachtigd wordt in het Belgische Koninkrijk te verblijven.

Verzoeker vraagt dan ook de nietigverklaring van de betwiste beslissing van de Dienst Vreemdelingen-zaken. Dienaangaande werd door verzoeker ook een schrijven opgesteld.

(stuk 6)

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond."

2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

"Verzoeker geeft aan dat hij sinds 2004 bij zijn zus en schoonbroer woont en geïntegreerd is. Hij heeft jarenlang geen contact meer gehad met zijn ouders in Marokko en is dan ook volledig vervreemd van deze mensen. Hij verwijst naar zijn gevolgde Nederlandse lessen en zijn werkbereidheid. Er is in casu sprake van humanitaire situatie en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond werd bevonden en dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat alle door verzoeker aangebrachte elementen in overweging werden genomen en beantwoord, doch onvoldoende bevonden als reden om verzoeker ten gronde te regulariseren.

Verzoeker beperkt zich thans tot het opwerpen van een schending van artikel 8 EVRM doch slaagt er niet in aan te tonen op welke wijze deze verdragsbepaling in concreto geschonden wordt ten gevolge van de thans bestreden beslissing, die hieromtrent reeds als volgt werd gemotiveerd:

"wat het ingeroepen artikel 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is dat betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Het louter voorleggen van een verklaring van de persoon waarop betrokkene zich beroep, heeft immers geen voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Gewone sociale relaties vallen niet onder bescherming van artikel 8 EVRM."

Verzoeker verwijst thans opnieuw naar een voorgehouden verblijf in België sedert 2004 bij zijn zus en schoonbroer, naar zijn integratie, gevolgde lessen en werkbereidheid, doch toont met een dergelijk verweer niet aan als zou de bestreden beslissing een ongerechtvaardigde inmenging betekenen in haar gezins- en familieleven.

Niets belet verzoeker het nodige te doen om de aanvraag via de geëigende weg in te dienen.

De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker maakt geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven uit in de zin van artikel 8 Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden de betrokken vreemdelinge niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat zij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing werd op correcte wijze gemotiveerd en verzoeker toont geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Het enige middel is niet gegrond."

2.3. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu geeft de verzoekende partij in haar verzoekschrift enkel aan dat zij sinds 2004 bij haar zus en schoonbroer in België verblijft en bij hen is opgegroeid. Met betrekking tot het bestaan van een gezinsband, die niet verondersteld wordt tussen (schoon)broers en zussen maar moet worden aangetoond, voegde zij bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet enkel een loutere verklaring toe van personen die stellen dat zij haar zus en schoonbroer zijn, waarin zij verklaren deze familieleden te zijn en dat de verzoekende partij bij hen inwoont. Gelet op het gebrek aan bijkomende elementen in het administratief dossier en het verzoekschrift wordt in casu het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM niet aangetoond, zodat geen schending van artikel 8 EVRM is aangetoond. De bestreden beslissing stelt terecht dat *“betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Het louter voorleggen van een verklaring van de persoon waarop betrokkene zich beroept, heeft immers geen voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het E.V.R.M.”*

Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen andere elementen aan.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat, daar waar de verzoekende partij voorhoudt dat *“een terugkeer naar Marokko voor verzoeker rampzalig zou zijn nu hij volledig vervreemd is aan het land en artikel 8 EVRM zou schenden nu ook verzoeker recht heeft op een familieleven”*, de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partij het land dient te verlaten, maar het een beslissing betreft waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Tevens betreft de bestreden beslissing geen *“weigering van inoverwegingname van een aanvraag tot regularisatie”*, zoals de verzoekende partij verkeerdelijk stelt in haar verzoekschrift.

Evenmin kan ingezien worden hoe het betoog *“3. Verzoeker heeft zich ingeschreven voor een cursus Nederlands en is ondertussen de basiskennis van de Nederlandse taal machtig. (stukken 3 en 4) In casu is aldus een pragende humanitaire situatie aanwezig daar verzoeker op jonge leeftijd naar België is gekomen en vervreemd is van zijn eigen land waar hij aldus geen toekomst kan opbouwen! Verzoeker*

heeft verklaard bereid te zijn te werken en heeft zich ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB. (stuk 5) 4. Dat het voor verzoeker evenwel niet gemakkelijk is werk te vinden nu hij niet gemachtigd wordt in het Belgische Koninkrijk te verblijven. Verzoeker vraagt dan ook de nietigverklaring van de betwiste beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dienaangaande werd door verzoeker ook een schrijven opgesteld. (stuk 6)” een schending van artikel 8 EVRM aantoon

Voor het overige haalt de verzoekende partij geen rechtsregels aan die zij geschonden acht.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN